

PEDOFILIA ÎNTRE PATOLOGIE ȘI NORMALITATE (II)

Despre pedofilie se spune că reprezintă una dintre cele mai cumplite perversiuni sexuale, cauzată de boli psihice majore, cu disfuncții psihosexuale severe, cu orientări sexuale grave. Din lucrarea „Vocabularul psihanalizei” de Jean Laplanche și J. B. Pontalis (Editura Humanitas, București, 1994, pag. 278), putem cita o definiție a termenului de perversiune: „Deviație în raport cu actul sexual «normal», definit ca un coit, vizând obținerea orgasmului prin penetrare genitală, cu o persoană de sex opus.

Se vorbește despre perversiune când: orgasmul este obținut cu alte obiecte sexuale (homosexualitate, pedofilie, zoofilie etc) sau prin alte zone corporale (coit anal, de exemplu); când orgasmul este imperios subordonat anumitor condiții extrinsece (fetișism, travestism, voaiorism și exhibiționism, sado-masochism) ce pot provoca prin ele însele plăcerea sexuală. În general, se desemnează ca perversiune ansamblul comportamentului psihosexual ce presupune condiții atipice pentru obținerea plăcerii sexuale”.

Astfel, considerăm că este absolut necesar să aflăm care sunt cauzele reale ale acestor comportamente sexuale anormale ce țin, fără echivoc, de tulburări neuropsihiatrice mai mult sau mai puțin grave și evidente, dacă recunoaștem că perversiunea se raportează la o normă, iar în psihanaliză, numai în relație cu sexualitatea. Nici în acest domeniu lucrurile nu sunt foarte clare, pentru că, de exemplu, homosexualitatea este considerată în continuare o perversiune sexuală chiar și în societățile mai avansate, mai permissive și mai deschise spre nou, spre „modernitate”.

Încă de la începutul secolului al XX-lea, Wilhelm Stekel, emul al lui Freud, îl combătea pe cercetătorul german Magnus Hirschfeld care susținea că homosexualitatea este înnăscută, considerând că aceasta nu poate fi un dat genetic ci, mai degrabă, un rezultat al greșelilor educaționale. Cu toate acestea, în cartea sa „Recomandări psihanalitice pentru mame” (Editura Trei, 1995, pag. 196), Wilhelm Stekel constata că: „...toți oamenii sunt la origine bisexuali.

Fetusul este bisexual până în luna a treia. Prin atrofierea unor organe genitale și dezatrofierea altora se formează sexul definitiv. Rudimente din celălalt sex există în fiecare din noi. Dar copiii sunt mult mai deslușit bisexuali decât adulții. Până la pubertate ei se află într-un stadiu de tranziție pe care îl putem numi, după Dessoir, «stadiul nediferențiat». De-abia la pubertate, ca urmare a activității crescute a glandelor sexuale genitale, adevăratul sex ajunge la dezvoltarea deplină. Dar trebuie să vă fie cunoscut că la unii oameni nu reușește să producă această diferențiere din corpul matern, ceea ce conduce la hermafroditism. Toate aceste sărmane ființe nu sunt «bărbat și femeie», ci nu sunt, de fapt, nici bărbat, nici femeie. Noi rămânem hermafrodiți psihici toată viața și unele așa-numite tulburări nervoase se explică prin «refularea componentei homosexuale». Mai departe, autorul subliniază că, până la pubertate „... prietenii între fete, cât și prietenii între băieți au un vizibil caracter homosexual, adesea inconștient”.

Pentru că noi avem o altă viziune asupra homosexualității, neconsiderând-o drept o perversiune dobândită în anumite împrejurări, ținem să menționăm că termenul de genetică a fost lansat în anul 1906 de William Bateson, un om de știință englez, pentru ca, la începutul anilor '50 (deci după Wilhelm Stekel), englezul Francis Crick și americanul James Watson să descopere natura tridimensională a ADN-ului. Oricum, chiar și la începutul mileniului al III-lea, în zilele noastre, ADN-ul nu a fost descifrat decât în proporție de 30-40%. La data când Wilhelm Stekel își scria aceste articole (scrisori adresate mamelor) nu se cunoștea că, în zorii umanității, primii oameni au fost androgini. Desigur, acest adevăr este greu digerabil, nu numai pentru publicul puțin informat, ci și pentru cei mai mulți dintre oamenii de știință de astăzi, cu toate că în a doua jumătate a secolului al XX-lea au apărut multe semnale cu privire la acest subiect, cum ar fi, de pildă, articolul „L'Androgyne: un mythe confirmé par la biologie”, semnat de Suzanne Lilar în revista „Planète” nr. 1-12, din 1966. Și Biblia spune că primii oameni creați de Dumnezeu, înainte de Adam și Eva (deci înainte de separarea în sexe), au fost androgini ai Creatorului lor: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie” (Facerea 1, 27).

Din Noul Testament aflăm că oamenii care vor intra în Împărăția Cerurilor o vor face numai sub

formă androgină care are ca model bisexualitatea divină: „[...] și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru Împărăția Cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă” (Matei 19, 12). Marele filozof grec Platon, în arhicunoscuta sa lucrare „Banchetul”, spunea că perfecțiunea androgină este „asemenea astrelor din care se trage această făptură primordială”. De altfel, cele două suflete pereche, al bărbatului și cel al femeii, au menirea să se caute până se găsesc și să formeze perfecțiunea androgină.

În consecință, noi credem că homosexualitatea, cât și dorințele inconștiente homosexuale își au cauza tocmai în etapa androgină a umanității: cele trei luni de bisexualitate umană din perioada intrauterină, asemănările fizice dintre cele două sexe prezente până la pubertate, respectiv acel „stadiu nediferențiat”, toate acestea recunoscute și de Wilhelm Stekel, la care se adaugă prezența sânilor la bărbați, alături de cazurile de hermafroditism, și în mod special cel de transsexualitate, nu reprezintă altceva decât amintiri sau atavisme ale epocii androgine. Ca atare, oamenii întrunesc, în cantități variabile, caracterele sexului opus: anima și animus. În consecință, bărbații la care amprenta feminină predomină vor fi atrași erotic de parteneri masculini, tot așa cum se întâmplă cu femeile la care caracterele bărbătești sunt mai puternice și sunt atrase erotic de alte femei.

Biserica și societatea condamnă categoric homosexualitatea, privind-o ca pe o perversiune sexuală, dar cauza ei reală ar trebui cercetată în ADN-ul uman care păstrează amintirea, sau, mai exact spus, informații ale etapei androgine a civilizației umane, în ciuda faptului că Wilhelm Stekel susținea că homosexualitatea nu este înnăscută, ci dobândită. În accepțiunea noastră, homosexualitatea va fi dobândită, în copilărie, în anumite împrejurări, numai de cei care au în ADN-ul lor acele cantități mai mare de caractere ale sexului opus, așa cum am explicat mai înainte: niciun copil nu va fi la maturitate homosexual, indiferent de experiențele sale sexuale precoce sau indiferent de „greșelile educaționale”, dacă ADN-ul său nu conține exact acele informații care fac posibilă viitoarea sa atracție erotică față de parteneri de același sex. Revenind la pedofilie, reamintim că ea s-ar explica cu adevărat numai dacă am face o incursiune, chiar și mai superficială, în istorie, genetică, sociologie și psihologie.

Despre preistoria omenirii, mai ales despre cea foarte veche, se cunosc puține date concrete cu privire la viața socială a „paleantropilor”, după cum îi denumea Mircea Eliade. Tot el sublinia „opacitatea documentelor preistorice”. Cu toate acestea, descoperirile arheologice de până acum vorbesc destul de deslușit (îndeosebi cele din epoca neolitică) de forme de organizare socială din ce în ce mai concrete, mai complexe, mai articulate și mai bogate. Se știe cât de importantă a fost femeia în mai toate culturile primitive ale lumii, femeia-mamă, femeia-dătătoare de viață, reprezentată prin statuete (modelate în lut), ce evocă fertilitatea oamenilor, a pământului, a Universului: „Am văzut ce ne relevă documentele religioase ale primelor culturi neolitice: culte ale morților și ale fertilității reprezentate prin statuetele zeitelor și ale zeului furtunii (cu epifaniile sale: taurul, bucranul); credințe și ritualuri în legătură cu «misterul» vegetației; asimilarea femeie-glieplantă implicând omologia naștere-renaștere (inițiere); foarte probabil, speranța unei postexistențe; o cosmologie comportând simbolismul unui «Centru al Lumii» și în spațiul locuit ca o imago mundi” (Mircea Eliade, „Istoria credințelor și ideilor religioase”, București, Editura Științifică, 1991, ediția a II-a, vol. I, pag. 59).

În acele timpuri îndepărtate (este foarte bine cunoscut) oamenii trăiau puțin, deci ciclurile vieții erau mult mai scurte decât astăzi, ceea ce ne determină să concluzionăm logic că fetele procreau exact în momentul când deveneau fertile, adică pe la vârsta de 11-12 ani, poate chiar și mai devreme. Și acest lucru s-a întâmplat atâta timp cât a durat succesiunea tuturor epocilor denumite de noi primitive.

Sursele documentare din antichitatea întregii lumi, mult mai bogate decât cele ale epocilor precedente, ne dau de știre că fetele se măritau și procreau la vârste tot atât de fragede. De exemplu, din studiul lui Constantin Daniel „Gândirea feniciană în texte” (Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979, pag. 65) aflăm că primii născuți ai fetițelor căsătorite la vârste de 10-12 ani, prezentând inerente debilități fizice, erau sacrificați zeilor în temple. Și în Imperiul Roman din zorii creștinismului fetițe între 9-12 ani puteau fi cerute în căsătorie. Este cunoscut că în

timpul împăratului Adrian, fetele Sfintei Sofia, Pistis de 12 ani, Elpis de 10 ani și Agapis de 9 ani, cu toate că erau admirate și curțate de cei mai importanți bărbați ai imperiului, au refuzat toate cererile lor în căsătorie pentru că implicau închinarea la zei păgâni, ele mărturisindu-și credința în Hristos. Ca urmare, la porunca împăratului, fetele au fost schingiuite și apoi ucise, primind mai târziu cununa muceniciei.

Nici Evul Mediu și Renașterea nu au adus nimic nou în relațiile sociale privitoare la căsătorii: cele mai multe fete se măritau și nășteau la vârste cuprinse între 9-17 ani, copile ce aparțineau tuturor claselor sociale. Nu mai este nevoie să ne reamintim de tinerețea eroilor lui Shakespeare, Romeo și Julieta, de 17 și respectiv 15 ani.

De foarte multe ori, miresele erau cu mult mai tinere decât mirii, dar această aparentă lipsă de moralitate constituia un obicei obișnuit în epocile trecute, pentru că, în cele mai multe cazuri, nu se uneau două suflete ci două averi, sau, în rândul nobilimii și al capetelor încoronate, căsătoriile respective aveau în primul rând rațiuni politice. Mai mult de atât, și în zilele noastre „moderne și civilizate”, bogătașii vârstnici (e adevărat, nu toți) se recăsătoresc (unii chiar și de mai multe ori) cu fete foarte tinere. Două picturi celebre înfățișează exact aceste realități ce sfidează bunul simț: „Logodnica evreică” al lui Rembrandt și „Mezalianța”, semnat de pictorul rus Vasily Pukiriov (1832-1890). Și în spațiul românesc astfel de căsătorii, cu diferențe mari de vârstă între pretendenți, erau o practică socială frecventă, legiuită de tradiții și cutume adânc înrădăcinate în mentalul colectiv.

Asfel, în cartea „Trecute vieți de doamne și domnițe” (Editura Junimea, 1971), autorul C. Gane amintește de Iacob Eraclide, zis Despotul, care după ce stricase logodna cu domnița lui Mircea Vodă Ciobanul și a doamnei Chiajna, ceru în căsătorie pe prințesa Elisabeta, fiica lui Constantin de Ostrog, cerere ce-i fu refuzată din pricină că fata avea numai 7 ani (pag. 108). Din aceeași carte mai aflăm că Mihăiș Movilă, fostul voievod al Moldovei (sept.-dec. 1607) s-a logodit cu Ancuța, fiica lui Radu Șerban Vodă, domnul Munteniei (oct. 1601, 1602-1610, ante 19/29 mai-sept. 1611) pe când aceasta avea numai 14 ani (pag. 192). Mai departe, C. Gane povestește de Elena, fata lui Radu Năsturel Herescu și a Despinei Calea, care s-a măritat la 14 ani cu aga Matei Basarab, viitorul domn al Valahiei (1632-1654), cu toate că îi despărțea 19 ani de viață (pag. 218).

Astfel de exemple sunt cu atât mai numeroase cu cât și izvoarele documentare devin mai bogate. Ca atare, erotismul Evului Mediu și al Renașterii europene oglindit în opere literare celebre, dar și cel care se desprinde din alte surse istorice (documente oficiale, note de călătorie, biografii și autobiografii) ne dezvăluie un univers realmente fascinant și demn de a fi studiat cu multă atenție de către specialiștii de astăzi, nu numai pentru a sonda mai exact psihologia abisală a sexualității umane, ci și pentru a înțelege mai bine cauzele adevărate ale unora dintre fenomenele erotismului

mileniului trei care generează societății noastre „moderne” atâtea false și artificiale probleme. De bună seamă că sursele sunt multiple, dar suntem în măsură să recomandăm pentru omul mai puțin avizat de astăzi, trăitor într-o lume grăbită și superficială, două cărți spectaculoase care fac o radiografie cât se poate de clară a sexualității de acum câteva veacuri: „Decameronul” lui Giovanni Boccaccio și „Eros și magie în Renaștere. 1484” a lui Ioan Petru Culianu, din care vom înțelege mai limpede că erotismul acelor timpuri a fost cu mult mai complex și mai subtil decât ne imaginăm.

Nu fac excepție de la această regulă nici următoarele secole și îndeosebi veacul al XIX-lea, întrucât și în acele timpuri cele mai multe fete, indiferent de rangul social, se căsătoreau încă din copilărie. Știrile privitoare la astfel de obiceiuri sunt și mai bogate dacă avem în vedere abundența izvoarelor narrative ce ne-au pervenit până astăzi. De exemplu, despre viața socială, economică și politică a celor trei principate românești între secolele XIV-XIX vorbesc și însemnările de călătorie ale unor străini care au poposit pe meleagurile spațiului românesc, informații prețioase strânse în volumele seriei „Călători străini despre țările române”, apărute între anii 1968-2016, la Editura Științifică, București și la Editura Academiei Române. În acest sens, în ultimele decenii au apărut în librăriile românești câteva zeci de lucrări axate pe diferite subiecte, care au între copertile lor selecțiuni din însemnările de călătorie ale unor străini ce descriu aspecte ale vieții sociale românești dintre care unele se referă chiar la erotism, cum ar fi, de exemplu, „În șalvari și cu ișlic. Biserică, sexualitate și divorț în Țara Românească a secolului al XVIII-lea” (București, Editura Humanitas, 2004) de Constanța Ghițulescu, „Sensibilitate și istorie în secolul al XVIII-lea românesc”, (București, Editura Meridiane, 1990) de Ștefan Lemny, „De bono conjugali: o istorie a familiei din Țara Românească în secolul al XVIII-lea” (București, Editura Meridiane, 2003) de Violeta Barbu sau „«Celălalt autentic». Lumea românească în literatura de călătorie”, coordonator Irina Gavrilă. Din paginile lor aflăm că majoritatea fetelor din principatele moldo-valahe, indiferent de obârșia socială, erau pregătite să se mărite începând cu vârsta de 12 ani.

Cu cât rangul mirilor era mai înalt cu atât și mirele putea fi mai vârstnic și mireasa mai tânără. De exemplu, Constantin (Dinicu) Goleșcu, boier de prim rang, cel care a construit palatul din Calea Victoriei (pe atunci, în 1815, Podul Mogoșoaiei), reședință ce i-a găzduit pe Alexandru Ioan Cuza și pe Domnitorul Carol I, avea 27 de ani când s-a căsătorit cu Zoe (Zinca) Farfară în vârstă de numai 12 ani.

Elena Cazoni, mama lui Vasile Alecsandri, nu era mai mare de 16 ani când dădea naștere viitorului poet. Principesa Maria (1914-1938) de abia împlinise 16 ani când s-a căsătorit, în anul 1891, cu principele Ferdinand de Hohenzollern și rege al României între anii 1914-1927.

Gheorghe Crutzescu în a sa memorabilă carte „Podul Mogoșoaiei. Povestea unei străzi” (București, Editura Meridiane, 1986, pag. 116) scria că la umbra bisericii Doamnei își „dormea somnul de veci sub o piatră cu stema Suțeștilor Maria Sutzu, muiere stimată, soție cinstită, mumă neprețuită, născută la 1 August 1829, răposată la 21 Septembrie 1844”. Împlinise 15 ani!

Psiholog **MIHAELA VINTILĂ**

0%

User Rating: Be the first one !